

Hij is van mij

Eerste druk, juli 2012
© 2012 Chinouk Thijssen

Fotograaf cover: Patrick de Joode Fotografie (www.patrickdejoode.nl)
Model: Marianne van der Elburg
Auteursfoto: Cheyenne Thijssen

ISBN: 978-90-484-2509-9
NUR: 332

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

HIJ IS VAN MIJ
CHINOUK THIJSEN

Van Chinouk Thijssen zijn de volgende boeken verschenen:

Hij is van mij
Eindeloos (e-book)
Hopeloze prinses
Liefdesduivel

Meer lezen?
Scan deze QR-code met uw smartphone.

Superstar
Where you from, how's it going?
I know you
Gotta clue, what you're doing
You can play brand new to all the other chicks out here
But I know what you are, what you are, baby

Britney Spears, 'Womanizer', *Circus*, 2008

Hij zegt dat ik hulp nodig heb, psychische hulp. Hij gaf me zelfs een kaartje van een psycholoog!

Ik haal de caramelkoekjes uit de oven en probeer de verbrande laag te verwijderen. Ik schud mijn hoofd en gooi de koekjes in de vuilnisbak.

Psychische hulp...

Ik bal mijn vuisten, hou mijn adem een paar tellen in en stamp met mijn knellende hakken op de vloer. Het dringt langzaam tot me door.

Ik loop naar de woonkamer, zoek het visitekaartje in mijn tas en pak mijn telefoon. Ik staar naar zijn laatste sms.

'Ik mis je.'

Twee uur later zei hij dat ik nodig met iemand moet praten. Dit maak ik niet één keer mee. Nee, dit is al de zoveelste keer en het wordt tijd dat ik het lot in eigen handen ga nemen.

De bel negerend loop ik naar de doka in de kelder en ik hang de laatste foto's die ik van hem genomen heb te drogen. De bel gaat onverstoorbaar verder. Ik haal diep adem en probeer mezelf te kalmeren. Ik denk aan alle keren dat mij iets ontnomen werd. Alle keren dat ik te horen kreeg dat ik iets niet kon krijgen. De belangrijkste dingen in het leven zijn niet voor mij weggelegd.

Mijn borst begint te steken en ik krijg het benauwd. Zelfmedelijden past niet bij mij. Ik laat niks over mijn kant gaan. Ik ben niet gek, ik ben alleen maar rechtvaardig.

De zwart-witfoto wordt steeds scherper en ik kijk dwars door zijn ziel. Domme jongen. Domme, domme jongen.

Ik raak het litteken op mijn buik aan en slik een opkomende traan weg. Het is al zo lang geleden, maar iedere dag denk ik er nog aan. Iedere dag zie ik het voor me.

Ik was zestien en vertelde mijn beste vriendin dat ik het gevoel had bedrogen te worden door mijn vriend. Clara heette ze. Ze keek me vol

medelijden aan en voordat ze het doorhad zat ik boven op haar en het voelde heerlijk om zoveel macht over iemand te hebben.

Ik schreeuwde dat hij van mij was. Toen haar lippen blauw aanliepen liet ik haar keel los. Te vroeg.

Ik kijk naar de verfrommelde foto in mijn rechterhand. Had ik het maar afgemaakt.

I

Mijn wekker gaat pas over een uur, maar toch ben ik klaarwakker.

‘Sam, Lauren! Wakker worden!’

Ik pak een bruine boterham voor Sam en besmeer hem met een dikke laag abrikozenjam, precies zoals hij het lekker vindt. Lauren is iets kritischer op eetgebied. Zij komt alleen haar bed uit voor toast met spek en ei. Ze kopieert alles wat ik doe, zelfs mijn eetgewoontes.

‘Sam, Lauren! Jullie eten staat klaar! Komen!’

Strompelend komt Lauren de kamer binnen. Haar lange blonde haar hangt in golven om haar gezicht.

‘Goedemorgen prinses.’

Ze kijkt me met half dichtgeknepen ogen aan. ‘Goedemorgen mama.’ Met een kleine glimlach gaat ze aan de keukentafel zitten. Ze wacht netjes met eten tot haar broer ook beneden is.

‘Goedemorgen soldaat.’

Sam is een stoere vierjarige. Ik zou hem nooit een prins mogen noemen. Zijn haar komt dan wel op schouderlengte, maar hij wordt boos als ik prins tegen hem zeg.

‘Wanneer komt papa?’ vraagt hij met een volle mond.

‘Ik versta je niet. Eerst mondje leeg en dan mag je iets vragen,’ verbeter ik hem.

Sam doet een verwoede poging om het grote stuk brood in zijn mond weg te kauwen en laat zijn lege mond zien voordat hij de vraag nog een keer stelt.

‘Hij komt jullie over een halfuur ophalen. Mama gaat vandaag naar haar nieuwe werk. Spannend, hè?’

Sam haalt zijn schouders op en Lauren knikt heftig haar hoofd.

Wanneer we klaar zijn met eten help ik de tweeling in hun kleren. We zijn net beneden wanneer de deurbel gaat.

‘Dat is papa. Hebben jullie alles?’

Na een zwaai van Sam en een dikke knuffel van Lauren lopen ze met hun vader mee. Michael – papa – knikt als begroeting en neemt ze mee naar de auto.

Ik ben vierentwintig en een alleenstaande moeder van een vierjarige tweeling. Ik had het niet anders gewild, echt niet, maar makkelijk is het niet. Natuurlijk heb ik er niet voor gekozen, maar nu leef ik voor mijn kinderen. Meer familie heb ik niet.

Ik kijk nog een keer in de spiegel om mijn kleding te inspecteren. Dit is mijn kans en ik pak hem met beide handen beet. De zenuwen voel ik in mijn buik borrelen, zoals altijd op een eerste werkdag. Alleen gaat het nu niet zomaar om een eerste werkdag. Ik word manager in een kledingwinkel. Het verkopen zit me in het bloed – ik heb altijd al in de verkoop gewerkt, net als mijn ouders – en leidinggeven doe ik al vier jaar thuis. Ik manage het huishouden en alles eromheen.

Met een bonzend hart loop ik naar de winkel. Voor de deur staat een klein, mollig meisje met een kort zwart kapsel. Onder een iets te korte rok draagt ze een panty met roze bloemen. Ze heeft een vriendelijk gezicht, maar haar ijsblauwe ogen zien er leeg uit, alsof er geen gevoel in zit. Maar dat denk ik wel vaker van mensen met zulke blauwe ogen.

‘Jij bent zeker Zara,’ zegt ze wanneer ik bijna bij haar ben. Ik geef haar een hand. ‘Ik zal vandaag proberen zo veel mogelijk uit te leggen. Het rooster voor deze week heb ik al gemaakt en jij staat vooral in de ochtend ingepland.’ Ze kijkt me even aan en ik knik begrijpend. ‘En ik vergeet me helemaal voor te stellen. Ik ben Scarlett.’

Ze opent de deur en met een snelvaart loopt ze naar een kastje naast het raam en tikt een code in. Het gepiep van het alarm stopt.

‘Zou jij misschien willen beginnen met dweilen?’ vraagt ze. ‘Dan zet ik alles klaar.’

Ik hobbelt maar wat achter haar aan en help mezelf eraan herinneren dat ik me wel als manager moet gedragen. Mond opendoen, Zara!

's Middags leer ik Morgan kennen, nog een collega; een jonge meid met een piercing door haar lip.

Ik krijg de opdracht een paar introductiefilmpjes te bekijken en de rest van de dag ben ik bezig met het doorlezen van de regels, werkwijze, taakomschrijving en verkooplessen. Morgen moet ik samen met de assistent-manager de kassa klaarzetten en de dag- en weekadministratie doen. In de winkel waar ik hiervoor werkte, was de administratie meer werk dan wat dan ook. Ik vond het niet erg om te doen. Mijn hoofd werd er juist heel rustig van, tenzij er te weinig tijd voor was. Ik werk niet goed met stress in mijn lijf.

Scarlett is de sleutelhouder. Zij mag dus de assistent-manager overnemen als hij er niet is. En ze heeft – zoals de titel eigenlijk al duidelijk maakt – een sleutel van de winkel op zak.

Ik loop naar de spiegel die aan de muur hangt en mijn oog valt op mijn voorhoofd. Ik frons een paar keer en twijfel of het nu om een rimpel gaat of niet. Misschien frons ik wel te veel.

Morgan staat uit het niets achter me. 'Zo, heb je alle filmpjes al bekeken en de regels gelezen?'

Ik knik en kijk haar observerend aan. Haar ogen zijn erg groot in vergelijking tot de rest van haar gezicht. Ze heeft een klein knopje in haar neus, zwarte eyeliner rondom haar ogen, rode lippenstift en een zilveren piercing door haar lip. Ze ziet eruit alsof ze al heel wat meegemaakt heeft. Terwijl ze volgens mij nog erg jong is. Ik bedenk me dat ze er veel liever en onschuldiger uit zou kunnen zien zonder al die rotzooi op en in haar gezicht. Het is best een mooi meisje, eigenlijk. Zonde.

Het dringt tot me door dat ik aan het staren ben. Shit. Ik ben de manager. Ik lijk het steeds te vergeten! Ik moet toch iets vragen... 'Hoe oud ben je, Morgan?'

'Achtentwintig. Ik ben de jongste hier. De rest is allemaal begin dertig.'

Nou ja, dat had ik ook zelf op kunnen zoeken, maar ik moet toch ergens beginnen.

Ik vraag haar hoelang ze hier al werkt en krijg te horen dat dit het originele team is. Ze waren erbij toen de winkel geopend werd en

het team is bijna niet veranderd van samenstelling. Ze zouden alleen meer uren willen werken, maar tot aan de feestdagen zit dat er niet in vanwege bezuiniging.

‘Zijn jullie hier?’ vraagt Scarlett wanneer ze binnenkomt. Morgan loopt naar het toilet en Scarlett pakt een bak sushi uit de koelkast. Ik hoop niet dat het er al langer dan een dag staat. Ik kan sowieso niet tegen de geur van sushi, of wat dan ook dat met vis te maken heeft, maar bedorven sushi vind ik ook vast niet lekker ruiken.

‘Wil je ook?’ vraagt ze me.

Ik schud mijn hoofd.

Wanneer Morgan terugkomt vraagt ze of ik een vriend heb.

‘Nee, wel twee kinderen,’ antwoord ik en ik zie twee verbaasde gezichten. ‘Ik ben een alleenstaande moeder.’ Alsof ze dat nog niet begrepen hadden toen ik zei dat ik geen vriend heb maar wel twee kinderen...

Trots laat ik een foto van Sam en Lauren zien. Scarlett merkt op dat ik best jong was toen ik moeder werd. Goed gezien, Scarlett. Een punt voor jou.

Ja, ik was negentien toen ik zwanger raakte. Net twintig toen de negen maanden erop zaten. Het was geen ideale situatie, dat is duidelijk. Als ik naar Michael en zijn ouders geluisterd had, had mijn leven er heel anders uitgezien. Ik denk er vaak aan, maar iedere keer wanneer ik de vrolijke blikken van Sam en Lauren zie, weet ik dat ik het precies hetzelfde zou doen als ik terug in de tijd kon gaan. Natuurlijk zou ik het hetzelfde aanpakken! Maar dat zouden deze meisjes niet begrijpen.